DOMSTOLENS DOM (Første Afedling)
14. juli 1988 *

I de forenede sager 23 og 24/87,

Mareile Aldinger, gift Tziovas, midlertidigt ansat ved Europa-Parlamentet, Luxembourg, ved advokat Vic Elvinger, Luxembourg, og med valgt adresse på dennes kontor, 6, rue Heine,

og

Gabriella Virgili, gift Schettini, midlertidigt ansat ved Europa-Parlamentet, ved advokat Lydie Lorang, Luxembourg, og med valgt adresse på dennes kontor, 6, rue Heine,

sagsøgere,

mod

Europa-Parlamentet, ved juridisk konsulent Francesco Pasetti Bombardella og kontorchef Manfred Peter som befuldmægtigede, bistået af advokat Alex Bonn, Luxembourg, med valgt adresse på dennes kontor, 22, Côte d'Eich,

sagsøgt,

angående en påstand om annulation af de af PPE-gruppen (Det Europæiske Folkepartis Gruppe) i Europa-Parlamentet trufne beslutninger om at overflytte de ansatte, der arbejder for parlamentsudvalgene, til Bruxelles,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden G. Bosco, dommerne R. Joliet og F. Schockweiler,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor

* Processprog: Fransk.

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 2. juni 1988,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 22. juni 1988,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævninger, indgivet til Domstolens Justitskontor den 28. januar 1987, har Mareile Aldinger og Gabriella Virgili anlagt to sager med påstand om annulation af de af PPE-gruppen (Det Europæiske Folkepartis Gruppe) trufne beslutninger om at overflytte de ansatte, der arbejder for parlamentsudvalgene, til Bruxelles.

2 Aldinger og Virgili blev ved kontrakt af henholdsvis 8. maj og 1. april 1981 ansat ved Europa-Parlamentet som midlertidigt ansatte tilknyttet PPE-gruppen i Luxembourg.

3 På grundlag af en række drøftelser i 1984 traf PPE-gruppens bestyrelse den 10. juli 1985 en beslutning om overflytning til Bruxelles af de rådgivere, der følger parlamentsudvalgenes arbejde, samt deres sekretærer, så snart de nødvendige kontorer blev disponible. Denne beslutning blev bekræftet to gange af PPE-gruppens formandskab under dets møder den 17. juni og 1. juli 1986. Under det sidste møde understregede PPE-gruppens formandskab, at »overflytningen finder sted i juli 1987 for i videst muligt omfang at tage hensyn til de pågældendes sociale problemer, navnlig i forbindelse med skolegangen«.

4 Ved skrivelse af 16. juli 1986 meddelte PPE-gruppens generalsekretær, Sergio Guccione, de pågældende ansatte, herunder de to sagsøgere, at overflytningen til Bruxelles ville finde sted i juli 1987 ved skoleårets udgang. Guccione understre-

gede, at han, om nødvendigt, var indstillet på at finde en løsning på de ansattes personlige problemer, idet han fremhævede, at de af personaleudvalget fremsatte forslag ville blive taget i betragtning ved gennemførelsen af overflytningen.

5 Aldinger og Virgili besvarede denne meddelelse ved skrivelser af henholdsvis 7. og 17. september 1986. I sin skrivelse anførte Aldinger, at hun tog overflytningen til Bruxelles, fastsat til juli 1987, »til efterretning«. Hun anmodede ikke desto mindre ansættelsesmyndigheden om »i højere grad at tage hendes interesser i betragtning«, og om, under hensyntagen til hendes familieforhold, »at forlænge hendes beskæftigelse i Luxembourg i det mindste indtil udløbet af hendes mands arbejdskontrakt« i begyndelsen af 1989.

6 Virgili indbragte ved sin skrivelse »en officiel klage, jfr. vedtægtens artikler 90 ff.« over meddelelsen om hendes overflytning til Bruxelles, idet hun præciserede, at klagen ikke rettede sig mod »selve forflyttelsen«, men snarere gik ud på at opnå en »tilstrækkelig frist« for »at løse visse familiemæssige problemer«.

7 Den 29. oktober 1986 besvarede PPE-gruppens formand i sin egenskab af ansættelsesmyndighed sagsøgernes skrivelser. Idet han meddelte, at han havde taget deres sag op til fornyet overvejelse, understregede han, at beslutningerne om overflytning »hviler på ansættelsesmyndighedens beføjelser til at organisere tjenestegrenene, jfr. tjenestemandsvedtægten (navnlig artikel 7)«, og at overflytningen til Bruxelles »opfylder kravet om at rationalisere Parlamentets arbejde og gøre det mere effektivt«. Formanden bemærkede endelig, at fristen for overflytningen var fastsat til den 1. juli 1987 for »fuldt ud at tage hensyn til« de berørte tjenestemænds »problemer af personlig og familiemæssig art.«

8 Herefter anlagde Mareile Aldinger og Gabriella Virgili disse to sager.

9 Ved kendelse af 13. maj 1987 har Domstolen, Første Afdeling, besluttet at forene de to sager med henblik på den mundtlige forhandling og domsafsigelsen. Ved beslutning af 6. juli 1987 henskød Domstolen en af Europa-Parlamentet rejst formalitetsindsigelse til den endelige dom.

10 Den 4. juni 1987 indgav sagsøgerne begæring om udsættelse af de anfægtede beslutninger. Ved to kendelser af 22. juni 1987 (23/87 R, Sml. s. 2841, og 24/87 R, Sml. s. 2847), afsagt af formanden for Første Afdeling blev beslutningerne i skrivelserne af 16. juli 1986 fra PPE-gruppens generalsekretær og af 29. oktober 1986 fra PPE-gruppens formand om den 1. juli 1987 at overflytte sagsøgerne til Bruxelles udsat, ligesom afgørelsen om omkostningerne i forbindelse med sagerne om foreløbige forholdsregler udsattes.

11 Vedrørende sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

Formaliteten

12 Europa-Parlamentet har påstået sagerne afvist med den begrundelse, at Aldingers og Virgilis skrivelser af henholdsvis 7. og 17. september 1986, når henses til ordlyden, ikke kan anses for en administrativ klage i den i vedtægtens artikel 90, stk. 2, forudsatte betydning, men en ansøgning, jfr. artikel 90, stk. 1. Da sagsøgerne på grundlag af afvisningen af 29. oktober 1986 fra PPE-gruppens formand herefter direkte indbragte sagen for Domstolen, bør sagerne afvises, da der ikke forinden er indbragt en administrativ klage.

13 Dette anbringende kan ikke lægges til grund. De nævnte skrivelser må betegnes som administrative klager, idet de klart giver udtryk for sagsøgernes ønske om at anfægte ansættelsesmyndighedens beslutning om fastsættelse af fristen for overflytning til Bruxelles til juli 1987, hvilket iøvrigt bekræftes af den omstændighed, at PPE-gruppens formand i sit svar af 29. oktober 1986 udtrykkeligt betegnede de to skrivelser som »klager over en af ansættelsesmyndigheden truffet beslutning«.

14 Det bemærkes imidlertid, at sagsøgerne i deres klager kun anfægtede den frist, de havde fået inden overflytningen, og som efter deres opfattelse var for kort, idet de præciserede, at de ikke ønskede at anfægte selve beslutningen om overflytning. I

deres respektive stævninger har de imidlertid fremført en række anbringender vedrørende ulovligheden af selve overflytningen til Bruxelles.

15 Uden at det er nødvendigt at fastslå, om de fremførte anbringender om ulovligheden af beslutningen om overflytning kan lægges til grund, bemærkes, at de ikke var nævnt i klagen og først blev fremsat under skriftsvekslingen for Domstolen. Det fremgår af Domstolens faste praksis, senest dommen af 20. maj 1987 (Geist mod Kommissionen, 242/85, Sml. s. 2181), at tjenestemænd kan »for Domstolen dels kun nedlægge påstande, som har samme genstand som de i klagen anførte, dels kun fremsætte indsigelser, der hviler på samme grundlag som de i klagen anførte«. Det følger heraf, at anbringenderne om ulovligheden af beslutningen om overflytning til Bruxelles ikke kan antages til realitetsbehandling, da de ikke var fremsat i den forudgående administrative klage. Herefter skal der alene tages stilling til det anbringende, der støttes på den påståede utilstrækkelige frist, som Parlamentet gav til gennemførelse af overflytningen.

Fristen til gennemførelse af overflytningen

16 Sagsøgerne har anført, at fristen på et år til gennemførelse af beslutningen om overflytning til Bruxelles ikke er rimelig, navnlig når henses til familiens tarv.

17 Dette anbringende kan ikke lægges til grund. Det bemærkes i denne forbindelse, at Domstolen allerede har fastslået i dom af 14. juli 1977 (Geist mod Kommissionen, 61/76, Sml. s. 1419), »at en forflyttelse af en tjenestemand i Fællesskabet ikke, selv om den kan medføre familiemæssige vanskeligheder og økonomiske ulemper, udgør en usædvanlig og uforudsigelig begivenhed i tjenestemandens karriere, når de arbejdssteder, hvor tjenestemanden kan placeres, er fordelt i flere stater, og den overordnede myndighed kan blive tvunget til at imødekomme tjenstlige krav, som indebærer en pligt for denne til at beordre en sådan overflytning«.

18 Et sådant resultat gælder så meget mere, når der er tale om midlertidigt ansatte, hvis ansættelseskontrakt kan opsiges med tre måneders varsel.

19 Det kan herefter fastslås, at fristen på et år til gennemførelse af den omhandlede overflytning er rimelig, når henses til de af denne foranstaltning berørte midlertidigt ansattes personlige interesser. Sagsøgte bør derfor frifindes.

Sagens omkostninger

20 I henhold til procesreglementet artikel 69, stykke 2, dømmes den tabende part til at afholde sagens omkostninger. I henhold til procesreglementents artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Hver part bærer sine omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.

Bosco Joliet Schockweiler

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. juli 1988.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

G. Bosco
Formand for Første Afdeling